

Diversiteit op de werkvloer

“In 1975 hoorde Suriname officieel niet meer bij Nederland. Op dat moment wilden veel Surinamers in Nederland komen wonen en werken. Ook mijn ouders en andere familieleden”, vertelt Dhonre. “Zelf kwam ik twee jaar later. Het liefst wilde ik in Suriname blijven. Ik had er een goede baan als weerman en een mooi huis. Maar op een avond keken mijn vrouw en ik elkaar aan en toen wisten we hoe erg we onze familie misten. Dat was het moment dat wij ook naar Nederland kwamen. Ik kan me de verhuizing nog herinneren als de dag van gisteren. Eenmaal in Nederland was iedereen heel behulpzaam. Om een baan te vinden ging je toen nog naar het Arbeidsbureau. Ook deed ik diverse cursussen. Maar opeens kreeg ik reuma. Ik was pas 32 jaar en had vier kinderen. Ik wilde ontzettend graag blijven werken. Zodoende kwam ik bij DSW terecht.”

Jezelf zijn

Ook Mehmet kan zich zijn komst naar Nederland zeventien jaar geleden nog goed herinneren. De overtocht was alleen een stuk minder plezierig dan die van Dhonre. In plaats van zijn familie en vrienden weer te zien, liet hij ze juist achter. Hij legt uit: “Ik moest naar Nederland vluchten omdat de Koerden, een bevolkingsgroep in Turkije, er geen waardering krijgen. Het komt erop neer dat je niet zoals in Nederland mag zijn wie je bent. Het is er bijvoorbeeld verboden om de Koerdische taal te spreken.”

Mogen werken

“In Turkije had ik een eigen zaak en zat ik in de boekhouding. Totdat ik door de politie werd opgepakt en gemarteld omdat ik opkwam voor alle Koerden. Sindsdien is mijn rug beschadigd en ben ik afgekeurd. Eenmaal in Nederland heb ik eerst een tijd in een vluchtelingenkamp gewoond. Dat was een heel verdrietige tijd. Ik

Mehmet

Dhonre

Wees trots op wie je bent en waar je vandaan komt

Al jaren zijn ze collega's, maar nog niet eerder gingen ze met elkaar in gesprek over het land waar ze een tweede thuis vonden. De één liet familie en vrienden noodgedwongen achter, de ander zocht ze juist op door in Nederland te komen wonen. Maak kennis met Mehmet Karahan en Dhonre (Drona) Sewgobind.

miste mijn familie, maar aan de andere kant was ik ook blij dat ik hier veilig was. Het duurde een tijd voordat ik in Nederland mocht werken. Uiteindelijk kon ik bij DSW aan de slag.”

Hokjesdenken

Hoe verschillend het leven van Mehmet en Dhonre ook is, ze denken hetzelfde over respect. Dhonre: “Ik heb van huis uit geleerd dat het helemaal niet erg is om anders te zijn. Als kleine jongen voetbalde ik met Creoolse buurlingens. Mijn moeder vond het belangrijk dat ik leerde over andere geloven en culturen.” Mehmet: “Ik geloof erin dat alle mensen gelijk zijn. Als kind was ik veel bezig met het Islamitische geloof. Moesten we elke dag vijf keer bidden. Ik ging anders over het geloof nadenken als volwassene. Ook doordat ik zo veel heb meegeemaakt.” Beiden vinden het jammer dat mensen tegenwoordig in hokjes denken. Dhonre: “Wees gewoon trots op wie je bent en waar je vandaan komt. En spreek dezelfde taal.”

